

KAPILAND'IN KÜLLERİ

MİYASE SERTBARUT

 tudem

KAPILAND'IN KÜLLERİ

MIYASE SERTBARUT

KAPILAND'IN KÜLLERİ

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Miyase Sertbarut
EDİTÖR: Burhan Düzçay
DÜZELTİ: Hülya Dayan
KAPAK RESMİ: Maria Brzozowska
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli, Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Kasım 2020 (5000 adet)

ISBN: 978-605-285-428-0

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

KAPILAND'IN KÜLLERİ

MIYASE SERTBARUT

Miyyase Sertbarut

1963 yılında Ceyhan'da doğdu.

Keloğlan, Jules Verne, Orhan Kemal ve Karabaşlarıyla büyüdü.

Okula giderken hep karnı ağrıyordu.
Yani o öyle zannediyordu...

Gazi Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı
Bölümünü bitirdi, yine karnı ağrıyordu.

Öğretmenlik yaptı, karnının ağrısı geçmiyordu.

Yazmaya radyo tiyatroları ile başladı. Öykü,
roman, masal türlerinde yapıtlar verdi.
Karnının ağrısı geçti. Kitapların
bütün ağrılara iyi geldiğini düşünüyor.

Yazarın *Komşumuz Çok Acayip* adlı romanı
2013 yılında Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik
Edebiyatı Vakfı ödülünü almıştır. *Sınavsız
Hava Sahası* adlı oyunu pek çok okulda
sahnelenmektedir. Diğer kitaplarından bazıları:
Ünsüz Youtuberın Günlüğü, *Koşkent'in Kayıp
Çocukları*, *Gizli Bahçe Masalları...*

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

İlk okuma:

Emre ile Cemre (10 kitap)

Masal:

Bir Dilek Tut, Akvaryumdaki Denizkızı

Öykü:

Kırmızı Kartal, Altın Avcıları Plajda, Tuna'nın Büyülü Gemisi,
Yangın Tüpüyle Uçan Çocuk, Saat Canavarı, İlkizler İz Peşinde

Roman:

Sarı Maymun, Kaçak Köpek Biber, Yalancı Portakal, Yılkankale,
Sınıfta Kalanlar Okul Açtılar, Yuan Huan'ın Kulübesi, Kimsin Sen?,
Sisin Sakladıkları, Ortak Ruh, Kapiland'ın Kobayları,
Kapiland'ın Karanlık Yüzü, Kapiland'ın Kıyameti,
Kapiland'ın Külleri, Çöp Plaza 1, Çöp Plaza 2 – Hayaller Hawaii,
Ara Âlem 1-Tarlakoz'un Tuzağı, 2-Yasak Oyun, 3-Yeniden Doğuş,
Buz Bebekler, Gerçekle Büyüme Düşlerle Yürümek

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

Çocukluğumun Tanrısı Piper Pa-25 (roman)

Bölümler

Mehtap ile Marjinal	7
Çiftlikte.....	21
Kimse İki Kez Doğmaz	26
Ribyonak	32
Gri Bölge Hakkında Gri Konuşmalar.....	37
Deprem 2019.....	51
Makinelerin Evrimi	59
Yol Ayrımı	70
AVM Kazısı	80
Çiftliğe Dönüş	84
Kutsal Köpek Oyunu	88
İlk Çiftçiler.....	93
Mehtap ve Loob.....	99
Yıldızları Göremeyen Bir Yıldız.....	115
Bire Sıfır.....	120
İyilik ve Kötülük	130
İnsan, Öteki Olmadan İnsanlaşamaz.....	134
Magma'dan Gelen Mantar.....	141
Pazarlık	145
Yer Altında İki Kişi	153
Üç Saç Teli	160
Mavi Defterin Son Sayfası	165
Yer Altı Ejderhasının Planı	175
Filler ve Menekşeler.....	194

“İnsan, yetmiş bin yıl önce Afrika’nın bir köşesinde kendi işiyle uğraşan önemsiz biriydi. Takip eden bin yıllarda bütün gezegenin efendisi ve ekosistemin kâbusu hâline geldi.”

Yuval Noah Harari

Mehtap ile Marjinal

Sera Adası'na günlerce yağmur yağdı; Nuh zamanındaki tufan, bir daha yaşanacak gibiydi. Sığınaktaki üç kişi, zaman zaman bu eski hikâyeyi düşünse de bir sabah yağmur dindi. Toprağın kımıldamaya başlaması ise yağmurdan sonraki yedinci güne denk geldi. Bu kımiltı elbette tohumlar yüzündendi. Rüzgârları mı gelmişlerdi, zaten toprağın kat kat altına mı gizlenmişlerdi, bilinmez ama yağmur yüzünden irileşmişlerdi. Yumuşayan kabuklarını zorladılar ve içlerindeki filizi serbest bıraktılar. İnsandan buğdaya, kaplumbağadan karıncaya tüm organizmalarda var olan “sağ kalım hareketi”, yani o eski savaş yeniden başlayacaktı. Canlılar milyonlarca yıldır sahip oldukları güçten kolayca vazgeçemezlerdi. Ortaya çıkacaklardı, çoğalacaklardı, yayılacaklardı, yarına kalacaklardı.

Gri toprakta ilk uyanan tohumlar, yeşilimsi sarı çıkıntılar uzattı yeryüzüne. Sanki güneşe tapan ilkel topluluklar gibiydiler. Düzenli değildiler, her biri ibadetini kendi kafasına göre yapıyordu. Biri üç yaprağını birden sunuyordu ışığa. Diğeri bütün gücünü tek yaprağına harcıyordu. Günah işlemiş gibi başını öne eğen de vardı, güneşe yakın durmak için boynunu yukarı

uzatan kibirliler de. Biçimleri ve ruhları farklı olsa da aynı dua vardı dillerinde. Yıllar önce bir Alman şairin ölmeden önce söylediği sözleri anımsatan bir duaydı bu, kısa ama etkileyici:

“Işık, daha çok ışık!”

O şair, dua olsun diye değil, perdeyi açsınlar diye söylemiş de olabilirdi. Bitkiler içinse bu kısa cümle, tapınma töreninin en önemli dilimiydi.

“Işık, daha çok ışık!”

Bu ortak ibadete henüz kaplumbağalar, tavşanlar, balıklar, serçeler katılmamıştı, çünkü yeryüzünde bir tane bile kalmamıştı.

Mehtap ve Marjinal sığınaktan çıktı, amaçları bir keşif yürüyüşü yapmaktı: toprak ne kadar uyanmış, canlılık nasıl başlayacak, belki bir karıncayla karşılaşma şansı bulmak...

Adımları toprağa basarken olabildiğince hassastı, hiçbir filizi ezemez, hiçbir yaprağı kıramazlardı. Çünkü ilerleyen günlerde bu yapraklara çok ihtiyaçları olacaktı. Yemek için, yatak için, giysi için, yakıt için, ilaç için... Canlılık belirtisi gösteren tek yaprak bile çok değerliydi.

Marjinal, topraktaki yaşam kıpırtılarına bir süre baktıktan sonra gözünü iskele tarafına dikti.

“Şu tekneyi çalıştırabilseydik...”

“Her şeyi denedik Marji, belli işte, Loob gitmeden bütün sistemi kilitlemiş. Anlamadığım şey, adada kalmamızı neden istedi? Onun için ne fark eder ki?”

“Bilmiyorum, düşmanlık da olabilir, dostluk da.”

Mehtap’ın yüzünde tatsız bir gülümseme oluştu.

“Dostluk olamaz, iyiliğimizi isteseydi diğer insanlara ulaşma-

mız için açık bir kapı bırakırdı. Loob bize ne bıraktı? Tersten yazılmış bir cümle, çalışmayan bir tekne, uçmayan hava araçları ve insansız bir ada.”

Marji'nin alnı kırıştı.

“Belki de burada kalmak en iyi seçenek. Düşünsene, ana karada bizi sanki iyi bir şey mi bekliyor? Çiftliktekilerle Magma-cıların çatışması hiç bitmiyor. Loob bizi bir savaştan korumak istemiş olabilir.”

“Bir makinenin korumasına muhtaç olmamız ne acı, insanlığın geldiği noktaya bak.”

“Haksızlık etme, o, sıradan bir makine değildi, level atlamış bir zekâsı vardı.”

“O zeki şey, kendini tuzlu sulara gömdüğüne göre bunları konuşmanın bize bir faydası yok.” dedi Mehtap. Sonra eğilip çavdar filizine benzeyen bir yaprağa dokundu, neredeyse bebeğini seven bir anne gibiydi.

Marjinal, kızın bu hareketine baktı ve farkında olmadan mı rıldandı.

“Sana her gün biraz daha bağlanıyorum.”

Mehtap başka bir bitkinin filizine hafifçe dokunup gülümse-di.

“Çünkü başkası kalmadı Marji.”

“Ne demek o?”

“Yeterince açık değil mi? Rakibim yok, yani duyguların başka kime yönelecek, mecburen beni seveceksin.”

Marji'nin kaşları hafifçe çatıldı. Kızları anlamak gerçekten kolay değildi.

“Eğer başkası olsaydı durum farklı mı olurdu? Seni mecbur kaldığım için değil, sen olduğun için seviyorum. Bence kızların

organizmasında ‘her şartta sorun çıkar’ diye talimat veren bir gen var. Şimdi ‘başkası yok, beni mecburen seviyorsun’ diye sorun çıkarıyorsun. Eğer rakibin olsaydı onu kıskanacaktın.”

“Sorun çıkarmadım, gerçeği söyledim.”

Mehtap, delikanlının yüzüne baktı, gördüğü asık surat kızı şu düşünceye ulaştırdı: *‘Erkekler, kızların gerçek düşüncelerinden hoşlanmıyor, bu yüzden yalan söylemeye mecbur kalıyoruz.’* Sonra bu tatsız konuyu değiştirmeye karar verdi.

“Bir hafta sonra bu otlar, bir karış boy atmış olur, o zaman yaprakların tadına bakabiliriz.”

Marji de konunun değişmesiyle rahatladı ve bağlanma olayına dönmek için o da yeni konuya sıkı sıkıya sarıldı.

“İster istemez vejetaryen olacağız. Konservelerle en fazla bir hafta idare edebiliriz.”

Mehtap çöktüğü yerden doğrulup kayalıklara kadar uzanan bölük pörçük yeşilliklere baktı.

“Galiba ilk insanlar gibi tarım yapmayı öğreneceğiz.”

“Tarım mı? Avcı-toplayıcı olsak daha iyi.” dedi Marji. “Bugünkü kıyamete belki de tarım yol açmıştır. Hatta öyle bir kitap okumuştum, yazarı bir sosyologtu, adını hatırlayamadım ama adam tarım yapmanın yanlış olduğunu savunuyordu. Kapitalizmin tarımla başladığını iddia ediyordu.”

Mehtap güldü.

“Marji biz sadece iki kişiyiz! Benim ekeceğim fasulyeyle, patatesle mi başlayacak kapitalizm. Hem kime satacağım ettiklerimi, Seyran’a mı? O da kendine üç marul, iki biber ekecektir. Çok saçma bir şey söyledin. Hem avcı-toplayıcı olmak için avlanacak bir şey olması gerekir. Sinek mi avlayacaksın, o bile yok!”

Marji de güldü. “O zaman sinekler oluşana kadar, avcı değil,

toplayıcı oluruz. Her şey ilk insan hareketleri gibi olmak zorunda değil.”

“Kimin kitabını okudun bilmiyorum ama o sosyolog, kitabını büyük ihtimalle tok karnına yazmıştır. İnsan karnını doyurmak için her şeyi yapar. Toplayacak ya da avlayacak bir şey yoksa tarım yapmak kaçınılmaz. Sen Robinson Crusoe’yu okumadın mı? Hani ıssız adada...”

“Robinson Crusoe mu! Bana bir köle tüccarını mı örnek almamız gerektiğini söylüyorsun?”

“Köle tüccarı mı! Allah Allah!”

“Aynen öyle, sen kısaltılmış versiyonunu okudun herhâlde.”

Genç kız, Marji’nin dudağındaki küçümseyen bükülmeye bakakaldı. Delikanlı onun şaşkın bakışlarını umursamayıp devam etti.

“Robinson keçi evcilleştiriyor, buğday ekiyor, kendine Cuma adında bir dost buluyor, öyle mi?”

“Öyle.”

“Öyle değil işte. Robinson aslında Brezilya’da çiftliği ve bu çiftlikte çok sayıda kölesi olan bir tüccar. Yaptığı yolculuk da masum bir yolculuk değil, kendisi gibi çiftlik sahipleriyle çıkıyor o deniz yolculuğuna. Amacı ne? Gine’ye gidip çiftliğinde çalıştıracak yeni köleler bulmak... Adada karşılaştığı Cuma da onun arkadaşı falan değil, uşağı. Yani Robinson bizim için hiç de iyi bir örnek sayılmaz.”

“Ama... Cuma’ya çok şey öğretiyor.”

Marji’nin yüzündeki alaylı ifade geçmemişti.

“Evet, ona İngilizce öğretiyor, peki neden? Acaba Cuma’nın dilini öğrenmek için kendi neden zahmet etmiyor? Üstelik zamanı da çok... Neden, biliyor musun? Çünkü kendisini efendi

olarak ona kabul ettiriyor. Her çağda efendiler aynıdır; kendi kültürlerini, dillerini kölelerine öğreterek işe başlarlar. Bunu da büyük bir iyilik hareketi olarak sunarlar. Oysa karşındakini aşagılamaktan başka bir şey değil; aslında Robinson şunu söylüyor, ben medeniyim, sen değilsin.”

“Yine marjinal bir çıkış yaptın.”

“Bunu marjinallik olsun diye söylemedim, Robinson Crusoe basit bir macera romanı değil, anlatmak istediğim bu.”

Mehtap çevresindeki ıssızlığa baktı; çıplak kayalara, uzaktaki denizin dalgalanışına... Yaşam alanları böylesine sınırlıyken Robinson’u tartışmanın hayatı kolaylaştıracak bir yanı yoktu.

“Burada bizden başka kimse yok Marji, yani kölemiz olmayacak, aynı dili konuştuğumuza göre birbirimizi köleleştirme tehlikesi de yok. Sen asıl nasıl yaşayacağımızı söyle, avlanma seçeneğini de sil, bu koşullarda eğer geyik, tavşan falan görüyorsan yüzde yüz hayal görüyorsundur... Hamam böceklerinden başka bir şey yok, tek tük de karga. Geriye tek şey kalıyor, tarım yapmak.”

Marji sıkıntıyla derin bir soluk aldı. Yenip yenmeyeceğini bilmediği otlara baktı.

“Bitkilerin büyümesini bekleriz, yenebilecek şeyleri yavaş yavaş keşfederiz. Toprak yeniden canlanıyorsa mutlaka yiyecek bir şeyler olur. Dünya yeniden dirilecekse bu canlanma başka türlü olmalı, atalarımızın yaptıkları gibi değil.”

Mehtap güldü. “Tembelsin Marji, tarımdan kaçmanın tek nedeni bu.”

Bulutlar yeniden toplanmaya başlamıştı.

“Sığınağa dönelim.” dedi delikanlı. “Yine yağmur geliyor.”

Seranın girişine doğru hızlandılar. Yeşilliklere basmamak için

tuhaf bir koşturmaları vardı. Biri uzaktan onları izlese neden zikzak çizerek ilerlediklerini anlayamazdı. Seranın içine girmeden Marjinal kıyıya doğru şöyle bir göz attı. Bir eksiklik vardı! Hava araçlarından üç tane olması gerekirken...

“Biri yok!”

“Ne! Ne yok?”

“Hava araçlarından biri... Baksana.”

Mehtap onun işaret ettiği noktaya baktı.

“Biz çıkarken bakmış mıydın, o zaman var mıydı?”

“Dikkat etmedim, belki de gecedен bu yana yok.”

Yağmura aldırmadan kıyıya doğru yürüdüler. Aracın olması gereken yerde iniş takımlarının izi bile yoktu. Gece boyunca yağın yağmur tüm izleri silmiş olmalıydı.

“Rüzgâr denize sürüklemiş olabilir mi?” dedi Mehtap.

“Diğerleri neden sürüklenmemiş, ikisi yerli yerinde duruyor!”

Birbirlerine soru dolu gözlerle bakarken ikisinin de aklına aynı kuşku geldi.

“Yoksa Seyran mı?”

Magmacı kadın, hava aracını çalıştırıp gitmiş olabilir miydi? Sabah onu görmeden dışarı çıkmışlardı. Belki kadın, hava aracını nasıl çalıştıracığını öğrenmişti, zeki biriydi. Gece onlar uyurken gitmişse... Ama aracın sesini duyup uyanmaları gerekmez miydi? Belki de çaylarına ağır uyku veren bir şey karıştırmış olabilirdi. Bu olasılığı zayıf kılan şey ise kadının bunun için herhangi bir gerekçesinin olmayacağıydı. İkisini neden burada bırakıp tek başına gitsin?

Koşarak seraya döndüler, çilek bahçesinden hızla geçip sığınak merdivenlerine yöneldiler. Eğer sığınağıysa çoktan

uyanmış olmalıydı. Mehtap, Seyran'ın oda kapısını telaşla açtı. Yatak boştu, üzerindeki örtü hiç yatılmamış gibi düzgündü.

Koridora çıkıp mutfığa yöneldiler. Mutfak kapısına beş adım kala Marji genç kızın kolunu tutup onu durdurdu. Çünkü aralık kapıdan bir ses geliyordu. Ne dediği anlaşılmasa da bu, Seyran'ın sesiydi. Gençlerin içi rahatladı, demek ki hava aracını alıp giden o değildi. Peki, biriyle konuşuyorsa muhatabı kimdi? Artık çalışmayan buzdolabı mı? Su ısıtıcısı mı? İçine dökülen kırıntılarını bile yiyip bitirdikleri tost makinesi mi? Kendi kendine de konuşuyor olabilirdi. Çünkü bu şartlarda yaşamının akla zarar vermesi kimseyi şaşırtmazdı.

Tüm bu seçenekleri önemsiz kılan şey, kadının ne dediğini anlamıyor olmalarıydı. Kulaklarına gelen ses hiçbir dile benzemiyordu.

“Rusça mı bu?” dedi Marji fısıltıyla. Mehtap'ın bir ara Rusça öğrenmeye çalıştığını anımsamıştı.

“Sesler benziyor ama Rusça değil, tek kelime bile anlamadım.”

Tam bu sırada Seyran mutfak kapısında belirdi.

“Hey! N'apıyorsunuz orada? Gelsenize.”

“Mutfakta yalnız mısınız?” dedi Mehtap.

“Evet, burada üçümüzden başka kim var! Hayaletlere falan inanmıyorsunuz değil mi çocuklar?”

“Biriyle konuşuyordun!”

Seyran gülümseyerek elindeki telsizi gösterdi.

“Bizimkilerle! Sonunda bağlantı kurdular. En güzeli de şu, tekneyi nasıl çalıştırabileceğimi artık biliyorum. Vaha, telsizde her şeyi anlattı. Artık ana karaya dönebiliriz.”

Marji'nin içindeki kuşku geçmemişti. Ana karadan Sera Ada-

sı'na telsizle ulaşmayı nasıl başarmışlardı? Bu telsizin menzili kaç kilometreydi?

Mehtap adadan kurtulacaklarına sevinse de Marji aklındaki soruyu dile getirdi.

“Neden daha önce aramamışlar? Günlerdir buradayız. Araçları çalıştırabilmek için günlerce kafa patlattık.”

“Şuna bak, sevineceğine sinirleniyorsun! Datça'ya ancak gelebilmişler. İç bölgeden bize telsizle ulaşamazlardı ama şimdi kıydalar. Datça buraya olsa olsa elli kilometre. Hem Loob varken bunu yapamazlardı; bence o, sinyalleri kesen bir kalkan kullanıyordu.”

“Ya çıkardığın o tuhaf sesler? Hangi dil o?”

“Ne oluyor çocuklar! Benden resmen kuşkulaniyorsunuz. Aklınızı mı kaybettiniz, biz sizin için çalıştık, sizi koruduk. Buraya sizinle gelmeyi istemem de o yüzden, başınıza bir şey gelmesin diye...”

“Hangi dil?” diye ısrar etti Marji. “Basit bir cevap bekliyorum.”

Seyran hemen karşılık vermedi. İki gencin de yüzlerine bir şey ölçmek ister gibi dikkatlice baktı.

“Bu özel bir dil, kendimizi korumak için geliştirdik. Genellikle telsiz konuşmalarımızda kullanıyoruz, yani birileri telsiz frekansına girebilir, değil mi?”

“Bütün Magmaçılar bu dili biliyor mu?” diye sordu Mehtap.

“Hayır, yönetim kademesi sadece.”

Daha önce Seyran'dan böyle bir tanımlama duymamışlardı. Marji bu konuyu biraz daha açmak istedi.

“Yönetim kademesinde kaç kişi var? Sen, Vaha... Başka?”

“Aaa, ne bu çocuklar, sorguya mı çekiyorsunuz siz beni? Bu kadar yeter, bir yığın işimiz var, tekneye taşımamız gereken

malzemeler var. Çilek saksıları, yumurtalar, tohumlar, konserve... Ana karada işimize yarayacağını düşündüğünüz ne varsa tekneye yükleyelim.”

Seyran bunu söylediikten sonra mutfak dolaplarına yöneldi.

“Hava araçlarından biri kayıp.” dedi Mehtap. “Bilgin var mı?”

Seyran şaşırđı, açtığı dolap kapağını tekrar kapadı.

“Nasıl kayıp!”

“Yok işte, diğeri ikisi duruyor ama biri yok.”

“Gece rüzgâr kuvvetliydi, belki de denize sürüklenmiştir.”

“Ya da biri binip gitmiştir.” dedi Marji.

“Kimi kastediyorsun, adada üçümüzden başkası yok.”

“Bir kişi daha vardı.”

“Eğer Loob’u kastediyorsan ona kişi diyemezsin Marji, zeki bir makineydi, hepsi bu. Ayrıca onun kendini imha etme kararı aldığını biliyoruz.”

“Belki de kararından vazgeçmiştir.” dedi Marji. Böyle olmasını dilediği her hâlimden belliydi.

Seyran yeniden dolap kapağını açtı ve içindekileri boşaltmaya başlamadan kararlılıkla iki gence baktı.

“O araç ister kendi kendine uçup gitsin ister rüzgâr sürüklemiş olsun, ilgilenmemiz gereken hava aracı değil, tekne. Malzemeleri alıp ana karaya gidiyoruz, tamam mı çocuklar, bizi bekliyorlar.”

Mehtap ve Marjinal, sandıkları, çuvalları tekneye taşımaya başlamıştı. İşleri yarım saat sürecek gibiydi. Yağmur bazen şiddetli, bazen sakin devam ediyordu.

Seyran teknedeydi; aküyü kontrol etti, göstergelere baktı, direksiyonda esneklik olup olmadığını anlamak için sağa sola

çevirdi. Maça çıkmadan önce ısınma hareketi yapan bir sporcu gibiydi.

Gençler son partiyi seranın önüne çıkardıklarında teknenin motor sesi duyuldu. Seyran ikisine sevinçle el sallayıp bağırdı.

“Tamamdır çocuklar!”

İki genç son torbaları omuzlarına atıp hızlı adımlarla tekneye doğru yürüdü. Marji elindeki torbayı iskeleye bıraktı.

“Ben son kez sığınağa göz atmak istiyorum.” dedi Mehtap’a. “İstersen sen de gel.”

Mehtap yağmurda ıslanıp alnına yapışan perçemi geriye itti.

“Yoruldum ben Marji, bir adım daha atacak hâlîm yok.”

“Ben dönmeden ayrılmayın o zaman!” diye güldü delikanlı ve koşarak seranın kapısına yöneldi. Aslında bakmak istediği tek yer vardı, Loob’un odası. Bir makineyle arkadaşlık etmiş olmak kendisi için çok farklı bir deneyimdi. Onun Alvin’e bağlılığı, Filipinli o gencin intikamını almak isteğişi unutulur gibi değildi. Odaya girdi, amacı buradan küçük bir anı almaktı.

Yazıcının üzerinde Loob’dan geriye kalan kâğıt hâlâ duruyordu. Tersten yazılmış o cümle, makinenin Marji’ye son mesajıydı:

“Ya bir yol bulacaksın ya bir yol açacaksın, bol şans Marji.”

Kâğıdı aldı, katlayıp pantolonunun cebine koydu. Kapıdan çıkarken yerdeki bir parıltı onu duraklattı. Sarı, gri çizgili, sim kart boyutlarında bir parıltı; minik, incecik bir plaka. Eğilip aldı; bir cihazdan düşmüş olmalıydı, belki de Loob’un mekânizmasından, tekerlekli sandalyenin bir yerinden kopmuştu. Cebindeki katlı kâğıdı çıkarıp parçayı içine koydu, yeniden cebine yerleştirdi.

Sığıntan çıktıığında yağmur hafiflemişti, ana karaya doğru hareket etmek için her şey hazırды.

KAPILAND'IN KÜLLERİ

Yıl 2050... Nükleer kıyamet sonrası gezegenimiz, küllerinden doğma belirtileri göstermektedir. Varlığını devam ettirebilen bir avuç insan da toprağı işleyerek yeni bir canlılık yaratma çabasındadır.

Ancak, "çekirgeden insana, buğdaydan balinaya her türlü organizmayı var edebilen" bir sistem, Dünya'yı felakete sürükleyen insan türünün her türlü etkinliğine karşıdır.

Kapiland'ın Külleri, insanın doğa ile ilişkisini eleştirel bir bakışla sorgulayarak ezberleri bozan bir yaklaşım sergiliyor.

ISBN: 978-605-285-428-0

tudem.com

tudem yayıncılık grubu